

Arrest

nr. 182 106 van 10 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 september 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, dient tussen 2009 en 2012 vier aanvragen in voor een visum kort verblijf, die telkens worden ingewilligd.

Op 11 september 2015 leggen verzoekster en haar Belgische partner te Antwerpen een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 11 maart 2016 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, als partner van een Belg.

Er wordt aan verzoekster een bijlage 19ter afgeleverd.

Op 9 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.03.2016 werd ingediend door:

Naam: T.

Voorna(a)m(en): B. K.

Nationaliteit: Ethiopië

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter §2,10,1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: '§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1 0 de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsvergoeding komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd een overzicht van de voormalige tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon voorgelegd (van 2001 tot 2015), documenten over: individuele rekening van het jaar 2015, loonfiches van de maanden januari tot maart 2016, volledig uittreksel van de gegevens van een onderneming van een rechtspersoon toestand op 09.09.2015, oprichtingsakte dd 10.08.2015, loopbaanattest uitgegeven door Xerius op 11.09.2015, bewijzen tewerkstelling in Ethiopië: loonfiches FHI, Arbeidscontract DKT, Contract Save The Children, Contract Africaine, Contract Maestral International, Contract Retiak.

Uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon destijds in Ethiopië tewerkgesteld was. Voor zover deze contracten zouden moeten getuigen van de stabiliteit van het inkomen van de referentiepersoon of haar link met Ethiopië en dus de context binnen dewelke ze haar partner heeft leren kennen, zijn deze relevant. De oude contracten kunnen uiteraard niet getuigen van het feit of de referentiepersoon heden over voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Wat de meest recente documenten over de beroepsactiviteiten van de referentiepersoon betreft, deze getuigen ervan dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit uitoefent. Uit het geheel van de voorgelegde documenten kan echter niet worden afgeleid welke het huidige netto inkomen is van de referentiepersoon, dit bij gebrek aan informatie over de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst dan ook geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan

heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient hier niet gemaakt te worden. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980, wel dat niet kan vastgesteld worden over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon heden kan beschikken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met de bepalingen van art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke minderjarige kinderen blijkt hier nergens sprake, evenmin als van enig medisch beletsel waardoor betrokkene geen gevolg zou kunnen geven aan het bevel. Wat betreft betrokkenes gezins- en familieleden dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet om op basis van gezinshereniging het verblijfsrecht te verwerven. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en haar partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

Op 22 september 2016 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner van een Belg.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: schending van artikel 40ter en artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als behoorlijk beginsel van bestuur, en van de zorgvuldigheidsplicht, eveneens als beginsel van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing weigert verwerende partij het verblijf aan verzoekster omdat er niet kan beoordeeld worden of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De referentiepersoon heeft veertien jaar in Ethiopië gewerkt in de ontwikkelingssamenwerking en ook de bewijzen voorgelegd van haar tewerkstelling. Verzoekster heeft ook bewijzen van zelfstandigenactiviteit van de referentiepersoon hier op het grondgebied voorgelegd.

Verwerende partij meent echter uit de voorgelegde documenten niet kan worden afgeleid welke het huidige nette inkomen is van de referentiepersoon bij gebrek aan informatie over de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen.

Een behoeftenanalyse in de zin van artikel 42, §1 tweede lid Vw. is dan niet vereist gezien het inkomen niet vaststaat.

Artikel 40ter Vw. bepaalt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend

krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintigprocent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt reketting gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

De bestaansmiddelenvoorwaarde komt voort uit artikel 7.1.c van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging) :

"1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

(...)

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden."

De bestaansmiddelenvoorwaarde werd dan verder geïnterpreteerd door het Hof van Justitie, onder andere in het Chakroun-arrest (arrest van 4 maart 2010, in zaak C-578/08). In dit arrest gaat het Hof

eigenlijk in op wat onder 'sociale bij stand' dient begrepen te worden. Maar uit de interpretatie van het Hof, haar werkwijze én uit de structuur van de bepaling in de richtlijn, blijkt erg duidelijk dat de bestaansmiddelenvoorwaarde direct gekoppeld is aan het begrip 'sociale bij stand' en er het negatief van vormt. Indien men kan bewijzen niet terug te zullen moeten vallen op sociale bij stand beschikt men per definitie over voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten. Als dusdanig vormt de bepaling van de sociale bij stand geen nuancering op de voorwaarde van voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten, maar het exacte tegendeel waaruit voortvloeit dat indien de referentiepersoon en de gezinshereniger niet op de sociale bij stand beroep zouden moeten doen, zij per definitie aan de bestaansmiddelen voorwaarde voldoen (indien niet A, dan B):

"46 In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan ont hemzelf te onderhouden" geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand". Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand" in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. 1-10719, punt 29)."

Het arrest gaat helaas niet in op de definitie van 'voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten' maar gaat eerder in op het concept sociale bijstand en het stellen van een blinde ondergrens voor het inkomen en de vereiste van een individueel onderzoek in het kader van artikel 17 van de richtlijn. Uit dit arrest kan dan ook niet direct een antwoord geput worden op de vraag of verwerende partij wel zo eenvoudigweg kan stellen dat het inkomen niet is aangetoond, omdat het netto-inkomen niet zou zijn aangetoond en dat er dan geen individuele behoeftenanalyse nodig is. Wat wel duidelijk blijkt is de definiëring van het begrip "voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten" aan de hand van het negatief ervan "sociale bijstand".

Zie bijvoorbeeld paragraaf 46 hierboven, maar ook paragraaf 49:

"Het begrip „sociale bijstand" in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn moet immers worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten."

Volgens verwerende partij kan er aldus niet te rigide worden omgesprongen met het begrip 'Voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten' maar dient dit geïnterpreteerd te worden als 'inkomsten die beletten dat de gezinshereniger en referentiepersoon ten laste van de sociale bijstand vallen'.

Met betrekking tot de Belgische referentiepersoon werden bewijzen voorgelegd van ononderbroken tewerkstelling tussen 2001 en 2015 in Ethiopië, als consultant in ontwikkelingssamenwerking, een high profile job die, gelet op de naamsbekendheid van sommige van de NGO's waar diensten aan werden verleend, duiden op een bijzonder goed profiel van de referentiepersoon voor de arbeidsmarkt, en het feit dat ook in een poule waar de jobs eerder schaars zijn er altijd een plaats was voor de referentie persoon.

Zij heeft ondertussen in België een BVBA opgericht die haar toelaat dezelfde activiteiten verder te zetten. Uit de oprichtingsakte van de BVBA blijkt duidelijk dat de beroepsmatige activiteiten een voortzetting zijn van haar werk tussen 2001 en 2015.

Met betrekking tot de referentiepersoon werd er een individuele rekening voorgelegd voor het jaar 2015 waaruit de bedrijfsvoorheffing en RSZ bijdragen blijken. Uit de loonfiches van 2016 blijkt dan nog eens dat haar nettoloon 2825,42 EUR bedraagt, na aftrek voorheffing en voordelen alle aard.

Het gaat om een nettobedrag dat meer dan het dubbel is van het referentiebedrag. Indien verwerende partij meent dat het, ondanks het feit dat het al om een nettoloon gaat, mogelijk kan zijn dat daar nog eens bedragen kunnen van gaan die tot de helft van 2825,42 EUR bedragen dan verneemt verzoeker graag hoe dat fiscaal mogelijk kan zijn, en wat de wettige basis daartoe zou zijn.

De loonfiches werden opgesteld door een onafhankelijk en erkend sociaal secretariaat, SD Worx.

Ten eerste is verzoekende partij van oordeel dat de vereiste dat de bedrijfsvoorheffing en sociale bijdragen aantoonbaar moeten zijn afgehouden van het loon een te rigide toepassing is van de bestaansmiddelen voorwaarde. Uit het arrest Chakroun blijkt duidelijk dat de overheid geen te rigide toepassing mag maken van het begrip 'sociale bijstand', en dat sociale bijstand die verleend wordt naar aanleiding van onvoorzienbare gebeurtenissen niet in rekening mag gebracht worden. Het bestuur mag enkel vereisen dat er in normale en voorzienbare omstandigheden geen beroep wordt gedaan op sociale bijstand.

"49 (...) Het begrip „sociale bijstand" in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn moet immers worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten."

Er mag dus geen rekening gehouden worden met de dekking van bijzondere en onvoorziene kosten. Gezien de begrippen 'sociale bijstand' en 'Voldoende, regelmatige en stabiele inkomsten' elkaars negatief, complement, of omgekeerde evenbeeld zijn, dient dit eveneens gehanteerd te worden bij de beoordeling van wat voldoende, regelmatige en stabiele inkomsten zijn.

Bedrijfsvoorheffing en sociale bijdragen zijn volstrekt voorzienbaar en berekenbaar, en vloeien direct voor uit de hoogte van het inkomen. Voor de verwerende partij is op basis van het inkomen dat verzoeker heeft meegedeeld perfect berekenbaar wat het netto-inkomen is van verzoeker. Verwerende partij kan niet vereisen dat ook expliciet moet zijn hoe hoog de sociale bijdragen zijn en hoe hoog de bedrijfsvoorheffing, en of deze er al van is afgehouden. De bepaling in de Gezinsherenigingsrichtlijn vereist geenszins dat het inkomen na aftrek van sociale bijdragen en bedrijfsvoorheffing moet gekend zijn.

In deze dient overigens herinnerd te worden dat gezinshereniging de algemene regel is, en dient de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan (Chakroun arrest, §43).

In casu, stelt de vraag in verband met sociale bijdragen en bedrijfsvoorheffing zich zelfs niet. Verzoekster heeft loonfiches voorgelegd die niet gewoon verklaringen op eer betreffen. Het zijn betrouwbare documenten van een erkend sociaal secretariaat.

Het bedrag dat op de loonbrieven staat is het nettoloon van de referentiepersoon. De sociale bijdragen en bedrijfsvoorheffingen worden door de werkgever betaald. De loonbrieven vermelden ook dat het om een nettobedrag gaat.

Een erkend sociaal secretariaat heeft verplichtingen ten opzichte van de sociale zekerheidsinstanties, de fiscus en de aangesloten werkgever om correcte berekeningen te maken.

Er kan verwezen worden naar de artikels 51 en 52 van de Wet houdende diverse bepalingen van 30 december 2009, en naar het Koninklijk besluit van 20 juli 1998 tot wijziging van hoofdstuk IV van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

Tot slot begrijpt verzoekster geenszins hoe een dergelijke rigide lezing van de bestaansmiddelenvereiste, die geen rekening houdt met het ononderbroken karakter van de tewerkstelling op zich en dat voor de voorbije 16 jaar, verzoekenbaar kan zijn met de mogelijkheid om als referentiepersoon die een werkloosheidsuitkering geniet sollicitatiebewijzen voor te leggen. Dat laatste vereist immers een flexibele lezing die ruimte laat voor de individuele situatie, het reeds afgelegde arbeidsmarkttraject en de verwachtingen omtrent tewerkstelling.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat haar partner 14 jaar in Ethiopië gewerkt heeft, waarvan bewijzen werden voorgelegd. Ook van haar huidige zelfstandige activiteit zouden bewijzen zijn overgemaakt. Zij meent dat indien men kan bewijzen dat men niet terugvalt op sociale bijstand, men per definitie beschikt over voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten. Zij verwijst naar het arrest Chakroun waarin wordt ingegaan op het concept van sociale bijstand. Uit de loonfiches van 2016 zou blijken dat de referentiepersoon een nettoloon ontvangt van 2825,42 euro, na aftrek van voorheffing en voordelen van alle aard. De loonfiches werden opgesteld door een onafhankelijk en erkend sociaal secretariaat. De verwerende partij kon volgens haar perfect berekenen wat het nettoloon zou zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 11 maart 2016 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) indiende in functie van haar Belgische partner.

Zij diende te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie. § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg” betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° beschikt over voldoende huisvesting (...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat zij de volgende stukken overmaakte:

- geregistreerd huurcontract of eigendomsakte,
- verklaring wettelijke samenwoning,
- bewijs ziektekostenverzekering,
- bewijs bestaansmiddelen Belg:
  - o voormalige tewerkstelling 2001-2015;
  - o individuele rekening 2015;
  - o loonfiches maanden januari tot maart 2016;
  - o uittreksel van de gegevens van een onderneming van een rechtspersoon toestand op 09/09/2015;
  - o oprichtingsakte 10/08/2015;
  - o loopbaanattest uitgegeven door Xerius op 11/09/2015,
  - o bewijzen tewerkstelling Ethiopië: loonfiches FHI, arbeidscontract DKT, contract Save the Children, Contract Africaine, Contract Maestral Interniatol, Contract Retiak
- betalingsbewijs federale bijdrage,
- bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag.

Verzoekster betwist niet dat de voorgelegde contracten uit het verleden geen zicht geven op de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De bestreden beslissing werd dan ook in die zin op correcte wijze gemotiveerd.

Verzoekster betwist daarnaast niet dat op grond van de stukken die zij heeft overgemaakt enkel kan worden afgeleid dat haar partner, zijnde de referentiepersoon, op heden een zelfstandige activiteit uitoefent, doch dat geen informatie werd bijgevoegd omtrent de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen, waardoor geen zicht geboden wordt op het werkelijke netto-loon.

Met betrekking tot de loonfiches van een zelfstandige opgesteld door een sociaal secretariaat oordeelde de Raad op 29 april 2016, in arrest nr. 166.940, onder meer als volgt:

“3.6. De Raad constateert dat de gemachtigde kan worden gevolgd waar deze stelt dat de voorgelegde ‘loonfiches’ (de fiches betreffende de bezoldiging van de verzoekende partij als bedrijfsleider) een gesolliciteerd karakter hebben, op voorwaarde dat geen bijkomende bewijzen werden aangevoerd van effectieve financiële transacties. De voormelde “loonfiches” worden immers door het sociaal secretariaat opgesteld op basis van de informatie en stukken die de referentiepersoon zelf doorgeeft.

Dat deze fiches werden opgesteld door een sociaal secretariaat dat wettelijk wordt erkend en onderhevig is aan controle en strikte naleving van de sociale wetgeving verandert niets aan dit gegeven. Dat de referentiepersoon dient te worden onderscheiden van de BVBA die is aangesloten bij het sociaal secretariaat evenmin.

Elke zelfstandige of bedrijfsleider kan immers in principe simpelweg verklaren zichzelf een bepaald loon uit te betalen. De Raad vestigt er de aandacht op dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag geen bewijzen van financiële transacties, zoals bijvoorbeeld rekeninguittreksels, heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de zelfstandige referentiepersoon zichzelf daadwerkelijk maandelijks het vermelde loon zou uitkeren.

Bij gebrek aan dergelijke concrete bewijzen kon de gemachtigde derhalve enkel op basis van de voorgelegde “loonfiches” niet nagaan welk bedrag de referentiepersoon werkelijk maandelijks ontvangt. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet kan worden bijgetreden in haar stelling dat de netto vergoedingen vermeld op de loonfiches – voor zover ervan uit kan worden gegaan dat dit de werkelijke bedragen zijn die de referentiepersoon maandelijks aan zichzelf uitkeert – de vergoedingen betreffen die volledig aan de referentiepersoon worden uitbetaald. Ofschoon deze fiches werden opgesteld door een sociaal secretariaat, dient te worden opgemerkt dat de vermelding ‘netto’ geenszins slaat op het ‘loon’ zoals dit wel geldt voor loonfiches van werknemers. In casu blijkt uit de fiches dat op het brutobedrag een zogenaamde baremieke voorheffing (cf. bedrijfsvoorheffing) gebeurde, maar dit leidt er geenszins toe te besluiten dat de netto vergoeding vermeld op de fiches het nettobedrag van de bezoldiging van genoemde persoon betreft.”

Het komt aan verzoekster zelf toe om een zo volledig mogelijk beeld weer te geven van de netto-inkomsten van de referentiepersoon zodat het bestuur in staat is de bestaansmiddelen in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet te beoordelen. Verzoekster toont niet aan dat het bestuur op grond van de door haar verstrekte informatie een verkeerde interpretatie heeft gemaakt van die documenten en evenmin als zou het bestuur bepaalde elementen hebben veronachtzaamd. Het kan van het bestuur niet verwacht worden om zelf een berekening te maken van wat eventueel het netto-loon van de referentiepersoon zou zijn. Het komt daarentegen aan verzoekster zelf toe haar aanvraag te actualiseren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 31 augustus 2016 in arrest nr. 173.740 met betrekking tot het actualiseren van de aanvraag onder meer wat volgt:

“Zoals in de bestreden bijlage 20 verder terecht wordt opgemerkt, komt het aan verzoeker toe om zijn aanvraag te actualiseren (cf. RvS 12/03/2013, nr. 222.809). De Raad stelt vast dat de aanvraag voor gezinshereniging werd ingediend op 04/09/2015, terwijl de beslissing werd genomen op 02/03/2016 en er slechts stukken werden voorgelegd tot 12/2015. Er wordt dan ook terecht in de bestreden beslissing gesteld: “Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentie-persoon heden niet afdoende stabiel zijn.”

In arrest nr. 167.862 oordeelde de Raad d.d. 19 mei 2016 wat volgt:

“(…) De Raad merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Verzoeker diende te weten dat het nagenoeg onmogelijk is om op basis van één enkele loonfiche de “aard en regelmatigheid” van de bestaansmiddelen te beoordelen.”

Verzoekster toont niet aan dat zij zich dienstig kan beroepen op het arrest Chakroun nu het in casu gaat om een gezinshereniging tussen een derdelander en een Belgische onderdaan, terwijl het arrest Chakroun betrekking heeft op de inkomensvoorwaarde bij gezinshereniging tussen derdelanders op grond van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op

gezinshereniging. Bovendien werd in casu het verblijfsrecht geweigerd, in tegenstelling tot in het arrest Chakroun, precies omdat er geen voldoende actuele en volledige informatie werd overgemaakt, waaruit het netto-inkomen van de referentiepersoon kan worden afgeleid.

De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat de behoefteanalyse in het kader van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet dient te worden gemaakt wanneer slechts inkomsten worden voorgelegd die overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Het bestuur, nadat vastgesteld werd dat niet kan worden afgeleid wat het netto-inkomen is van de referentiepersoon, diende geen behoefteanalyse uit te voeren op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat met betrekking tot de referentiepersoon stukken werden voorgelegd inzake het recente inkomen: een individuele rekening voor het jaar 2015, waaruit bedrijfsvoorheffing en RSZ-bijdragen blijken en loonfiches van 2016 waaruit blijkt dat het netto-inkomen van de referentiepersoon 2825,42 euro bedraagt, na aftrek voorheffing en voordelen van sociale aard. Verzoekster wijst erop dat deze loonfiches werden opgesteld door een onafhankelijk en erkend sociaal secretariaat en dat het om een nettobedrag gaat voor de referentiepersoon, de sociale bijdragen en de bedrijfsvoorheffing worden door de werkgever betaald.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat inzake het recente inkomen van de referentiepersoon volgende stukken werden neergelegd:

- individuele rekening 2015;
- loonfiches voor januari 2016, februari 2016 en maart 2016.

Over deze stukken wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Wat de meest recente documenten over de beroepsactiviteiten van de referentiepersoon betreft, deze getuigen ervan dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit uitoefent. Uit het geheel van de voorgelegde documenten kan echter niet worden afgeleid welke het huidige netto inkomen is van de referentiepersoon, dit bij gebrek aan informatie over de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst dan ook geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het stuk “individuele rekening 2015” het bedrag vermeldt van de bedrijfsvoorheffing dat wordt afgehouden van het brutoloon en vervolgens wat het nettoloon is. Uit de loonfiches van januari, februari en maart 2016 blijkt tevens dat daarop eerst een brutoloon vermeld wordt, dat daarvan voorheffing wordt afgetrokken en voordelen van alle aard en dat vervolgens een nettoloon wordt vermeld. Tevens wordt op deze drie loonfiches uitdrukkelijk vermeld dat dit nettoloon gestort werd op een welbepaald rekeningnummer.

De overweging in de bestreden beslissing dat er geen informatie is over de bedrijfsvoorheffing, steunt bijgevolg niet op een correcte feitenvinding. De verwerende partij kan gevolgd worden waar gesteld wordt dat er geen informatie is over de sociale bijdragen voor deze periode, maar in dit opzicht kan verzoekster ook worden gevolgd waar zij aanvoert dat het vermelde nettoloon (dat overblijft na aftrek van de bedrijfsvoorheffing van het brutoloon) meer dan het dubbele is van het referentiebedrag en dat het onwaarschijnlijk is dat van het nettoloon nog een bedrag zou afgaan dat meer is dan de helft ervan.

Waar de verwerende partij in de nota verwijst naar het arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen nr. 166 940 van 29 april 2016, wordt erop gewezen dat in dit arrest duidelijk wordt vermeld dat in de daar bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat *“als zelfstandige moet de referentiepersoon nog bijkomende kosten (belastingen, sociale lasten, ...) betalen, en hieromtrent werden geen documenten voorgelegd”* terwijl in huidige bestreden beslissing enkel wordt gewezen op het *“gebrek aan informatie over de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen”*. Belastingen worden in huidige bestreden beslissing niet vermeld. Zoals reeds gesteld werd in huidig dossier wel informatie voorgelegd over de bedrijfsvoorheffing.

Tevens wordt er in het arrest nr. 166 940 waarnaar de verwerende partij verwijst duidelijk op gewezen dat er in dat geval een *“gebrek (is) aan bewijzen van financiële transacties”* en dat de Raad in dit arrest *“de aandacht op (vestigt) dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag geen bewijzen van financiële transacties, zoals bijvoorbeeld rekeninguittreksels, heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de zelfstandige referentiepersoon zichzelf daadwerkelijk maandelijks het vermelde loon zou uitkeren. Bij gebrek aan dergelijke concrete bewijzen kon de gemachtigde derhalve enkel op basis van de voorgelegde “loonfiches” niet nagaan welk bedrag de referentiepersoon werkelijk maandelijks ontvangt.”* In huidig dossier blijkt echter uit de loonfiches dat deze vermelden *“gestort op rekening IBAN: BE(...) BIC: (...)”*. Bijgevolg kan worden aangenomen dat het opgegeven nettobedrag daadwerkelijk werd gestort op de rekening van de referentiepersoon. De verwerende partij toont bijgevolg niet aan dat de situatie van verzoekster identiek is aan de situatie van de verzoekster in de zaak met het arrest nr. 166 940. De verwerende partij kan *in casu* dus niet zonder meer naar dit arrest verwijzen.

In huidige zaak kan dus niet zonder meer en zonder verdere verduidelijking gesteld worden dat *“bij gebrek aan informatie over de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen”* niet kan worden afgeleid wat het huidig netto-inkomen is van de referentiepersoon en vervolgens dat niet kan worden beoordeeld of de Belgische referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De motieven van de bestreden beslissing steunen niet op een correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.1.3.3. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kon *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan verzoekster zonder eerst

op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zij voldeed aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET